

νων τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ. Φιλόπατρις, ὡς εἶδομεν. Δικαίως ἠγάπα τὴν Ἰταλίαν. Θιασώτης τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Δυστυχῶς εἰς τὰς ποιήσεις του φαίνεται ἐχθρὸς τῆς γηραιᾶς Πολιτείας τῶν Ἑνετῶν. Ἄδικος ἡ ἀντιπάθειά του πρὸς τὴν τότε θαλασσοκράτειραν, διότι ἄνευ αὐτῆς αἱ νῆσοι τοῦ Ἰονίου θὰ περιέπιπτον εἰς τὴν δουλείαν καὶ δὲν θὰ ἦσαν ἐστία ἐκπολιτισμοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἡ λοιπὴ Ἑλλὰς ἐστέναζεν ὑπὸ τὸν ζυγόν. Ἄλλ' ὁ Δελβινιώτης παρεσύρθη ὑπὸ τινων ἐπιπολαίων δοξαστῶν τῆς ἐποχῆς. Ὁ Tommaseo εὗρίσκει εἰς τὰς Ῥωδὰς τοῦ Δελβινιώτου τὴν *durezza* τοῦ Ἀλφιέρι.

Ὁ Δελβινιώτης ἀπέθανεν ἐν Κερκύρα κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1850 ἔτους.

* *

Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ Νικόλαος Δελβινιώτης εἶχεν ἀδελφὸν ὀνόματι Σπυρίδων. Οὗτος ἐπίσης ἔδρασεν. Ἡ φύσις τοῦ εἶχε δωρίσει ἀρκετὴν εὐφυΐαν, ἡ ὁποία ἀνεπτύχθη με-

ταξὺ τῆς βενετικῆς εὐτραπείας καὶ ἐγένετο καλὸς συγγραφεὺς τῆς βενετικῆς διαλέκτου. Ἀφοῦ ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ βενετικὰ κινήματα, ἐστάλῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀπὸ τὴν Ἑπτάνησον Πολιτείαν μετὰ τὴν στάσιν, ἣτις ἔκαμε τὴν Πολιτείαν δυσάρεστον εἰς τοὺς χωρικούς. Ἦτο κατὰ τῆς ὀλιγαρχίας καταπολεμούσης τὰ δικαιώματα τῶν ἀστῶν. Ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Πετροπόλεως ἐγένετο πρῶτος γραμματεὺς τῆς Κυβερνήσεως. Ταξειδεύων ἀπὸ Κερκύρας εἰς ἄλλην νῆσον ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν Μάλταν. Ὁ γραμματεὺς του, προσποιούμενος τὸν ὑπρέτην του, ἠθέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' οἱ πολέμοι ἐννοήσαντες τὴν ἀπάτην τὸν ἠμπόδισαν. Ὁ Σπυρίδων ἐρωτηθεὶς τί θὰ ἔπραττεν ἅμα λάβῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἀπήντησε:

— Θὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν, τὴν ὁποίαν ἔχει.

Ἀκολουθεῖ: ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΡΤΕΛΛΟΣ

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

ΣΤΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ.

I

*Κρύψε, καϋμένη Λευθεριά, τὸ πρόσωπο καὶ κλάψε.
Σύρε καὶ μαυροφόρεσε καὶ σὺ Τιμὴ καϋμένη.
Τὰ σπλάγχνα σου Παλληκαριὰ ξεκόλλησε καὶ θάψε
σὲ βοῦρκο... ντροπιασμένη!*

*Γιατ' εἶναι χρόνοι ἀλλοιωτικοὶ κι ὁ θρόνος σας δὲ στέκει.
Γιατὶ καινούργιος πλάκωσε κι ἀγροῖκος Βασιληάς.*

II

*Ἀκούεις τὸ ἀδιάκοπο τὸ κούφιο μονογγιτὸ
Ποῦ γύρω στὸ καράβι σου σκορπᾷ τὸ ἄγριο κῦμα;*

Τοῦ μανιωμένου τοῦ καιροῦ ἀκοῦς τὸ βογγητὸ
"Οπου μὲ λύσσα τὸ γοργὸ τοῦ καραβιοῦ σου βῆμα
νὰ σταματήσῃ θέλει;
Εἶναι βαρὺν τὸ μήνυμα ποῦ ἡ στερηὰ σοῦ στέλλει.

Κόψε τὸ δρόμο, Βασιληά, τοῦ καραβιοῦ καὶ σταῖσον·
ἐμπρός σου στέκει τὸ νησί τ' ἀτρόμητο, ἡ Κρήτη·
τὸν ἱερὸ τῆς Λευθεριᾶς ναὸ ἔχεις μπροστά σου
τὸν γέρο Ψηλορείτη.

Ἐκεῖ καὶ τὰ παλάτια τῆς ἔχ' ἡ Τιμὴ στημένα
μὲ τὴν ἀγνὴ Παλληκαριὰ μαζῇ, σὲ θρόνο ἓνα,
ποῦ οἱ παλαιοὶ ἐδόξασαν καὶ οἱ καινούργιοι χρόνοι.
Ἐδῶ δὲν εἶναι εὐκόλῃ γενναῖε μαχητὴ
ἡ Νίκη. Καὶ ἡ Δάφνη του μονάχα στεφανώνει
τὸν τίμο νικητὴ!

Τέτοιο τὸ ἔνδοξο νησί ποῦ ὁ δρόμος σου σὲ φέρνει
Γιατ' εἶν' οἱ χρόνοι ἀλλοιώτικοι καινούργιε Βασιληά.

Κι ὅταν τὰ μάτια σου ἄδικα τὰ παλληκάρια θὰ ζητοῦν.
Κι ὅταν τοῦ ἔνδοξου νησιοῦ τὸ τίμο τὸ χῶμα
κοράκια μαῦρα μοναχὰ θὰ βλέπῃς νὰ πατοῦν
π' ἀχόρταγα θ' ἀφίνουνε τῶνα γὰρ τᾶλλο πιῶμα

"Εβγα, ἱππότη Βασιληά! — ὁ φόβος μὴ σὲ πάρῃ —
ἔβγα στὸ ἔρημο νησί! κι ἀκλόνητο κοντάρι
στά σπλάχνα του φυτεύοντας, νὰ στήσῃς ἐνθυμῆσου
ψηλά, γιὰ νᾶναι φανερό, τὸ σῆμα τῆς τιμῆς σου.

Καὶ στά παλάτια τὰ παλὰ
Στήσῃσε τοῦ Δόλου τὸ βωμό, καινούργιε Βασιληά!